

ZNÁM TĚ ZE SVÝCH SNŮ

*Ona je v kómatu.
On jako by byl. Možná
se mohou navzájem zachránit...*

CLÉLIE

AVITOVÁ

edice **7** lásky

Isa leží po tragické nehodě v kómatu a nic
evní... nebo si to aspoň všichni myslí.
e skutečnosti okolní svět slyší, jen nedokáže
dpovědět. A zatímco se její rodina vzdává
aděje, ona ji nalézá – v podobě Thibaulta,
terý ji poté, co náhodou zabloudí do jejího
okoje, začne pravidelně navštěvovat. A který
dává něco, za co má smysl bojovat.

*Znám tě ze svých snů nádherným způsobem
kazuje, že síla lásky dovede uzdravit i ten
ejvíce beznadějný případ, jakkoliv se to zdá
emožné.“*

Sarah Pekkanenová,
spisovatelka

CLÉLIE AVITOVÁ

ZNÁM TĚ ZE SVÝCH SNŮ

Přeložila Slavomíra Vojenčáková

metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Je suis là © 2015 by Editions JC Lattès
Translation © Slavomíra Vojenčáková, 2019
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2020

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-420-6 (ePub)

ISBN 978-80-7625-419-0 (pdf)

ISBN 978-80-7625-071-0 (print)

1. KAPITOLA

ELSA

Je mi zima. Mám hlad. Mám strach.

Alespoň si to myslím.

Už dvacet dnů ležím v kómatu a představuji si, že musím pociťovat zimu, hlad a strach. Nedává to smysl, protože jestli by někdo měl vědět, co cítím, jsem to právě já. Jenže teď... Můžu si to jen představovat.

Vím, že jsem v kómatu, protože jsem je slyšela, jak o tom mluví. Mlhavě. Muselo to být přibližně před šesti týdny, kdy jsem „slyšela“ poprvé. Jestli počítám správně.

Počítám, jak to jen jde. Přestala jsem počítat podle návštěv lékaře. Ten už za mnou skoro vůbec nechodí. Raději počítám podle pochůzek sester, ale ty se tu nezastavují příliš pravidelně. Nejjednodušší je počítat podle uklízečky. Ta do mého pokoje vchází každou noc kolem jedné. Vím to díky zvuku rádia, které má zavěšené na svém vozíku. A teď jsem ho slyšela celkem dvaatřicetkrát.

Jsem vzhůru šest týdnů.

Šest týdnů si toho nikdo nevšiml.

I tak mě nemůžou nechávat na kontrolních přístrojích 24 hodin nonstop. Jestliže se „pípající“ sonda, umístěná vedle mne, rozhodla nezachytit aktivitu mého

mozku, který znovu dokáže zapojovat centrum sluchu, určitě mi nestrčí hlavu do přístroje za osm set tisíc eur.

Všichni si myslí, že už mě nadobro ztratili.

Dokonce i mí rodiče už to vzdávají. Matka mě navštěvuje méně často. Otec přestal chodit po deseti dnech. Pravidelně přichází už jen má mladší sestra, občas v doprovodu kluka, se kterým zrovna chodí.

Jeden by řekl, že je to pubertačka. Je jí pětadvacet a střídá kluky skoro po týdnu.

Nejraději bych ji propleskla, ale protože nemůžu, poslouchám, jak na mě mluví.

Jestli doktoři umí něco poradit, pak je to: „Mluvte s ní.“ Pokaždé, když slyším nějakého doktora, jak to opakuje (k čemuž dochází čím dál méně, protože za mnou skoro vůbec nechodí), nejradši bych ho přinutila sníst tu jeho zelenou košili. Vlastně nevím, jestli je zelená, jen si představuji, že má zelenou barvu.

Představuji si spoustu věcí.

Popravdě řečeno, nemám nic jiného na práci. A neustále poslouchat sestru, jak mi vypráví své milostné historky, mě už unavuje.

Má sestra není úplně hloupá, ale občas se opakuje. Pokaždé stejný začátek, stejný prostředek a stejný konec. Jediné, co se mění, jsou tváře těch kluků. Všichni to jsou studenti. Všichni jezdí na motorce. Na všech je něco divného, což ona ale nevidí. Nikdy jsem jí to neřekla. Jestli se jednoho dne proberu z kómatu, budu jí to muset říct. Mohlo by jí to pomoci.

Sestra dělá přece jen jednu užitečnou věc. Popisuje mi věci kolem mě. Zabere jí to pouhých pět minut. Prvních pět minut poté, co vejde do pokoje. Mluví o barvě zdi, o počasí tam venku, o sukni, kterou má

sestřička pod pláštěm, a o zachmuřeném obličejí sanitáře, kterého potkala na chodbě cestou ke mně. Má mladší sestra studuje na akademii výtvarných umění. A tak když mi popisuje, co vidí, mám pocit, jako bych četla báseň v obrazech. Ale netrvá to déle než pět minut. Poté následuje hodina červené knihovny.

Dnes je podle všeho zataženo, což způsobuje, že krémové zdi mého pokoje jsou ošklivější než obvykle. Zdravotní sestra má na sobě béžovou sukni, aby to vše trochu odlehčila. A poslední aktuální chlápek se jmenuje Adrien. Jakmile přišel na scénu Adrien, přestala jsem poslouchat. Když se za mou sestrou zavřely dveře, vrátila jsem se duchem do svého pokoje.

Opět jsem sama.

Je tomu dvacet týdnů, co jsem sama, z toho pouze šest, co si to uvědomuji. A přesto mi to připadá jako celá věčnost. Možná že by mi čas utíkal rychleji, kdybych víc spala. Chci říct, kdyby se mi dařilo vypnout mysl. Já ale nemám ráda spánek.

Nevím, jestli mám nad svým tělem nějakou kontrolu. Spíš jsem „zapnutá“ či „vypnutá“ jako nějaký elektrický přístroj. Má mysl si dělá, co se jí zlíbí. Jsem ve svém těle pouhým nájemníkem. A nerada spím.

Nemám ráda spánek, protože když spím, už nejsem ani v podnájmu, stávám se pouhou divačkou. Jen pozoruji, jak se přede mnou odvíjejí všechny ty obrázky, které nemám sílu rychle vypudit probuzením nebo tím, že se začnu potit či sebou házet. Nezbyvá mi než se dívat, jak se ty obrazy proměňují, a čekat, až skončí.

Každou noc je to totéž. Každou noc stejný sen. Každou noc znovu prožívám událost, která mě přivedla sem, do této nemocnice. A nejhorší na tom všem je,

že za stav, v němž se teď nacházím, si můžu sama. Jen já a nikdo jiný. Já a moje pitomá ledová záliba, jak říkával táta. Ostatně to je důvod, proč za mnou přestal chodit. Musí si myslet, že si za to můžu sama. Nikdy nechápal, co na těch horách vidím. Často mi říkal, že mě dostanou. Určitě si teď myslí, že díky mé nehodě zvítězil. Zatímco já nemám pocit, že bych vyhrála či prohrála. Nemám vůbec žádný pocit. Jediné, co si přeji, je probrat se z kómatu.

Chci doopravdy zažívat zimu, hlad a strach.

Je šílené, jak dokážeme chápat své tělo, když ležíme v kómatu. Reálně rozumíme tomu, že strach je chemická reakce. Protože bych mohla pociťovat obrovský strach, když každou noc znovu prožívám tu svou noční můru, jenže já se jen dívám. Pozoruji, jak vstávám ve tři ráno v noclehárně horské boudy a probouzím své kamarády horolezce. Dívám se, jak neohrabaně jím, a přitom váhám, jako pokaždé, zda vynechat čaj a vyhnout se tak plnému měchýři na ledovci. Sleduji, jak si na sebe postupně navlékám jednotlivé vrstvy oblečení, od hlavy až k patě. Dívám se, jak si zapínám bundu odolnou proti větru, navlékám rukavice, seřizuji čelovku a nasazuji na boty mačky. Dívám se, jak se smějí s kamarády, kteří také ještě napůl spí, ale jejich těla zaplavuje vzrušení a adrenalin. Dívám se, jak si upravuji popruhy, jak házím Steveovi lano, jak si vážu osmičkový uzel.

Ten zatracený osmičkový uzel.

Ten uzel, který jsem vážala nesčetněkrát.

To ráno jsem ho nedala zkontrolovat Steveovi, protože mi zrovna vyprávěl nějaký vtip.

Vypadalo to, že je uvázaný správně.

Nemůžu se ale zpětně varovat. A tak se dívám, jak jednou rukou namotávám zbytek lana, druhou беру cepín a začínám stoupat.

Dívám se, jak dýchám, jak se usmívám, jak se chvěji, jak kráčím, kráčím a stále kráčím. Dívám se, jak bez přestání pochoduji vpřed. Dívám se, jak říkám Steveovi, aby dával pozor na sněhový most nad puklinou nad námi. Dívám se, jak zatínám zuby, když procházím nebezpečným místem, a jak na druhé straně úlevou vydechnu. Dívám se, jak si dělám legraci z toho, jak to bylo jednoduché.

A dívám se, jak mi najednou podkluzují nohy.

Zbytek znám z paměti. Sněhový most byl obrovská deska. Byla jsem jediná, kdo byl ještě pod ním. Valí se na mě sníh a strhává mě s sebou. Cítím tah napnutého lana, které mě spojuje se Stevem jako dvojčata kolem jedné pupeční šňůry. Cítím, jak mě nejdříve zaplavuje úleva a nato se mě zmocňuje strach, když se lano prodlužuje o několik centimetrů. Slyším křičet Stevea, který se zachytává o led mačkami a cepíny. Jakoby z dálky ke mně doléhají pokyny, avšak i nadále mě zasypává sníh a svou tíhou tlačí na mé tělo. Postupně se uvolňuje napětí kolem mého pasu, uzel se rozvazuje a já padám.

Nepadám příliš daleko. Jen nějakých dvě stě metrů. Jsem celá pokrytá sněhem. Hrozně mě bolí pravá noha a obě zápěstí se mi divně kroutí.

Zdá se mi, že na několik vteřin usínám, poté se probouzím čilejší než kdy jindy. Srdce mi buší jako o závod. Zmocňuje se mě panika. Snažím se uklidnit se, ale příliš mi to nejde. Nemůžu hýbat žádnou částí svého těla. Tlak je příliš velký.

Stěží dýchám, i s těmi několika čtverečními centimetry prázdnoty, které mám před sebou. Pootevřu ústa a jen namáhavě napínám síly, abych mohla zakašlat. Na pravou tvář mi dopadá slina. Musím ležet na boku. Zavírám oči a snažím se představit si, jak ležím ve své posteli. Vůbec mi to nejde.

Slyším nad sebou kroky. Slyším Steveův hlas. Chci křičet. Říct mu, že jsem tady, hned pod jeho nohama. Slyším také jiné hlasy. Jsou to určitě ti horolezci, které jsme před malou chvílí předešli. Chci fouknout do písťalky, ale to bych musela dokázat pohnout hlavou, jenže to vůbec nejde. A tak tam čekám, promrzlá a k smrti vydešená. Zvuky se postupně vytrácejí. Nevím, jestli to je tím, že se vzdalují, nebo tím, že usínám, ale vše postupně zahaluje tma.

Jediná věc, na kterou si dál vzpomínám, je hlas doktora, který říká mé matce, že musí ještě vyplnit nějaké papíry kvůli tomu, že mě přemístili do jiného pokoje, protože – rozumějte tomu dobře, paní – po čtrnácti týdnech toho lékaři už mnoho nezmůžou.

Potom jsem pochopila, že dokážu jediné slyšet. Moje mysl chtěla brečet, ale to se mi samozřejmě nepodařilo. Dokonce jsem ani nepocitovala žádný smutek. Pořád ho necítím. Je ze mě prázdný zámotek. Ne, já obývám prázdný zámotek.

Možná že jsem kukla přebývající v zámotku, to je asi hezčí. Ráda bych z něj vyšla ven, abych mohla říct, že ho také vlastním.

2. KAPITOLA

THIBAULT

„Dej mi pokoj, slyšíš!“
„Nikam nepůjdeš, dokud s ním nepromluvíš.“

„Nech mě být. Zkusil jsem to nejmíň patnáctkrát a je to k ničemu. Je to nemožný, neotesaný a sprostý buran. Něco jako špatný animáč. Je mi to fuk.“

„Je to do prdele tvůj brácha!“

„Byl to můj brácha předtím, než přejel ty dvě holky. Osud ho stejně dostihl. Bylo by snad lepší, kdyby taky chcípnul jako ony, ale takhle ho alespoň stihnul pořádný trest.“

„Thibaulte, poslouvej se, co říkáš, kurva! To nemyslíš vážně.“

Znehybním. Už měsíc opakuju všem pořád dokola to samé a můj bratranec si pořád myslí, že to říkám jen proto, že si dělám starosti. Už si nedělám starosti. Ty jsem si dělal na začátku, když zavolali z nemocnice a matka se zhroutila na kuchyňskou dlažbu a my jsme pak jeli ve staré bratrancově dvěstěšestce a překračovali povolenou rychlost. Byl jsem znepokojený do chvíle, než jsem uviděl u dveří bratrova pokoje stát policajta. Od té chvíle pocítuju jedinou věc, a to hněv.

„Ale ano, každý slovo myslím naprosto vážně.“

Poslední větu jsem pronesl mrazivým tónem. Bratranec to, zdá se, nečekal. Také se zastavil na chodbě. Víím, že máma už je v pokoji 55.

Kolem nás prochází několik sester i s tím jejich bohorovným klidem. Vrhám na bratrance pohled. Oči vidně se stydí.

„Nelam si s tím hlavu a nech mě být. Vymysli si pro mámu nějakou výmluvu. Počkám na vás u vchodu.“

Otáčím se, беру za kliku dveří vpravo, které vedou ke schodišti, a zabouchnu za sebou. V nemocnici nikdo po schodech nechodí, a tak zavírám oči, opřený o zeď, a pomalu se sunu k zemi.

Voskovaný beton mě přes džíny studí, ale je mi to jedno. Stejně mám už zmrzlé nohy z cesty nevytopeným autem a ruce mám určitě celé modré. Neodvážuju si domýšlet, jakou budou mít v zimě barvu, jestli si pokaždé při odchodu z domu zapomenou vzít rukavice. Ještě je pořád podzim, alespoň oficiálně, ale ve vzduchu se už vznáší náznak zimy. Cítím žluč, která mi stoupá až do krku, jako pokaždé, když vejdu do téhle nemocnice. Chce se mi z bratra zvracet, vyzvracet jeho nehodu a vyzvracet alkohol, který ze sebe vydávil druhý den po nehodě, při které srazil ty dvě holky. Hrdlo se mi však křečovitě stahuje a nic z něj nejde ven. Skvělé. Zvracím vzduch.

Nosní dírky mi zaplavuje nemocniční zápach. Je to zvláštní. Obvykle to na schodišti tolik nezapáchá. Otevřu oči, abych se přesvědčil, zda tu někomu z lékařů neupadlo něco na zem, a zakleju.

Spletl jsem si dveře a jsem v nějakém pokoji. Musel jsem si splést označení únikové cesty s nějakou jinou

značkou na dveřích. Měl bych odejít, než se osoba na lůžku vzbudí.

Z místa, kde stojím, vidím jen spodní část nohou. Vidím vlastně jen růžové prostěradlo, které je zakrývá. Je to tu cítit nemocničními chemikáliemi, ale mou pozornost upoutá ještě něco jiného. Je tu nějaký pach navíc, něco, co nemá nic společného s léky či sterilizačními prostředky, které k nemocničnímu prostředí patří. Zavírám oči, abych se mohl na ten pach lépe soustředit.

Jasmín. Je tu cítit jasmín. Trochu nevšední vůně. Jsem si tím ale jistý, je to stejná vůně, jakou má čaj, který každé ráno pije máma.

Zvuk dveří tu osobu kupodivu neprobudil. Možná ještě spí. Nedaří se mi zjistit, jestli se jedná o muže či ženu, ale podle té vůně bych tipoval ženu. Neznám chlapa, který by se voněl jasmínem.

Pomalů se přibližuju, jako malý kluk se plížím za zdi malé koupelny se sprchou. Jasmínová vůně je stále silnější a já vystrčím hlavu zpoza rohu.

Žena. Vlastně to není žádné překvapení, ale nejspíš jsem se potřeboval ujistit. Spí. Skvělé. Budu moct vyjít z pokoje, aniž bych způsobil skandál.

Když se vracím, všimnu si svého odrazu v malém zrcadle pověšeném na zdi. Mám vyděšený pohled a rozčuchané vlasy. Máma říká, že bych byl upravenější, kdybych o ně víc pečoval. Neustále jí říkám, že na to nemám čas. Na to ona, že kdybych svou hnědou kšticí zkontroloval, ženám bych se víc líbil. V takových chvílích jí raději nevysvětluju, že mám na práci důležitější věci než balit holky, v tomhle bodě náš rozhovor stejně obvykle končí.

Od rozchodu se Cindy, k němuž došlo před rokem, je pro mě práce vším. Zde je nutno dodat, že šest let společného života se na člověku podepíše. Její odchod byl pro mě obrovská rána, ze které se pořád vzpamato-vávám. A tak jsou vlasy to poslední, co mě zajímá.

Také jsem špatně oholený. Vlastně jsem se holil na-posledy před dvěma dny. Není to zase tak strašné, ale máma by určitě řekla, že by to mohlo být lepší. Kdyby mě teď někdo poslouchal, myslel by si, že bydlím u ní. Kdepak, mám svůj malý dvoupokojový byt ve třetím patře bez výtahu. Moc prima byteček a za rozumnou cenu. Máma si už ale měsíc dělá velké starosti, a tak přespávám poměrně často v jejím obýváku. V každém případě jsem to kanape koupil já. Měl jsem tušení, že ho budu jednou potřebovat. Pořídil jsem ho dva měsíce před rozchodem se Cindy.

Vehementně si třu tváře, abych si zahřál prsty. Popadnu límec košile pod svetrem a popotáhnu ho, zkouším mu dát nějaký tvar. Nechce se mi věřit, že jsem byl takhle oblečený celý den v práci, aniž by někdo co-koli řekl. Nejspíš pochopili, že je středa, návštěvní den. Museli vidět, jak se tvářím, a raději drželi klapačku. Ze zdvořilosti. Z nezájmu. Nebo proto, že se nemůžou dočkat, až mě vyhodí a je povýší na mé místo.

Je pravda, že od chvíle, co jsem na chodbě řval na Cindy, že spí se šéfem, mi k tomu řeklo pár lidí svoje, ale co přešla na jinou pobočku a já jsem jeden z nej-lepších zaměstnanců firmy, nechtějí o mě přijít. Ze zrcadla se na mě dívají moje šedé oči. Oproti tmavým vlasům vypadají trochu nevýrazně. Rukou si přejedu po hlavě, jako bych chtěl uklidnit mámu, a hned toho nechávám. K čemu by to bylo dobré. Stejně nikoho ne-

hledám. Mou pozornost upoutá šelest vody za oknem. Sakra. Začalo pršet. A mně se nechce jít mrznout ven a čekat tam na bratrance a na mámu. Rozhlédnu se kolem sebe. V tomhle pokoji je koneckonců docela teplo. Ta osoba pořád spí a podle perfektně uklizeného nábytku soudím, že nemívá často návštěvy. Chvilí o té situaci přemýšlím.

Pokud se ta žena vzbudí, můžu vždycky říct něco, jako že jsem zrovna vešel a že jsem si spletl pokoj. Jestli přijde nějaká návštěva, můžu si vymyslet, že jsem starý známý a zmizet. Možná bych měl nejdříve zjistit jméno.

Z karty na spodní části postele čtu: „Elsa Bilierová, dvacet devět let, úraz hlavy, závažná poranění obou zápěstí a pravého kolena. Četné pohmožděniny, zlomenina fibuly.“ Seznam pokračuje dál v podobném duchu, až narazím na to nejstrašnější slovo na světě.

„Kóma.“

V žádném případě nehrozí, že bych ji mohl probudit. Narovnáám kartu a podívám se na ženu v posteli. Dvacet devět let. V té poloze, s kapačkami a kabely rozbíhajícími se do všech stran, vypadá spíš jako nějaká čtyřicetiletá máma uvězněná v pavučině. Když se k ní ale přiblížím, těch dvacet devět let jí vrátím. Má hezký úzký obličej, kaštanové vlasy, tu a tam pár pih a znaménko krásy u pravého ucha. Jen vyhublé paže, které vystupují z přikrývky, a propadlé tváře by mohly svědčit o něčem jiném.

Opět se podívám na kartu a zadržím dech.

Datum nehody: 10. července.

V tomhle stavu je už pět měsíců. Měl bych dát záznamový sešit na své místo, ale vítězí má zvědavost.

Příčina nehody: lavina při lezení.

Blázni jsou všude. Nikdy jsem nepochopil, proč musejí lidi lézt na ledovce, na ty zamrzlé stráně, poseté děrami a trhlinami, kde člověk může při každém dalším kroku zemřít. Teď toho musí k smrti litovat. Tedy to se tak říká. Určitě si neuvědomuje, co se jí přihodilo. To je podstata kómatu. Člověk je někde jinde, a my nevíme kde.

Najednou pocítím strašnou chuť, aby byl na místě té dívky můj bratr. Ona se do toho dostala úplně sama. Můj bratr moc pil, a pak stejně sedl za volant. Zabil dvě čtrnáctileté holky. To on by měl teď ležet v kómatu, ne ona.

Ještě jednou se podívám na kartu, než ji dám zpět.

Elsa. Dvacet devět let (narozena 27. listopadu).

Kruci, dneska má narozeniny.

Nevím, proč to dělám, popadnu tužku s gumou přivázanou ke kartě a mažu dvacet devět. Zůstává tam šmouha, ale to je mi fuk.

„Krásko, dnes ti je třicet,“ mumlám a píšu nové číslo, pak vracím kartu na své místo.

Znovu se na ni zadívám. Něco mi nesedí a po chvíli mi to dojde. S těmi všemi hadičkami vypadá ošklivější, než ve skutečnosti je. Kdybych je všechny odpojit, vypadala by skoro jako květ jasmínu, s tou vůní, co se vznáší v pokoji. A já se zmítám mezi „odpojit“, či „neodpojit“. Až doteď jsem si o tom nic nemyslel. Teď bych chtěl vše odpojit, aby vypadala přirozeně.

„Jsi tak hezká, že máš právo na narozeninovej polibek.“

Ta slova mě samotného překvapí, ale už odtahuju hadičky, které mi brání, abych se dostal k jejímu obličejí. Těsně u její tváře je zřetelně cítit vůně jasmínu.

Dotknu se rty jejích teplých lící a cítím, jako bych dostal ránu elektřinou.

Už rok jsem žádnou ženu nepolíbil, když nepočítám polibky na tváře kolegyně při pozdravu. Na tom, co jsem právě udělal, nebylo nic smyslného ani sexuálního, jenže, sakra, právě jsem jedné ženě uloupil polibek na tvář. Při té myšlence se pousměju a odstoupím od ní.

„Máš štěstí, venku prší. Chvilku ti budu dělat společnost, jasmínová květino.“

Přitáhnu si k sobě židli a sednu si na ni. Ani ne dvě minuty nato usínám.

3. KAPITOLA

Elsa

Tak moc si přeji něco cítit, ale necítím nic. Zhola nic. Naprosto nic.

Na druhou stranu, jestli věřím tomu, co slyším, někdo je už deset minut v mém pokoji. Někjaký muž. Hádám mu kolem třiceti. Podle hlasu je to nekuřák. A to je tak všechno, co o něm můžu říct.

A nezbyvá mi než věřit tomu, co říká, když tvrdí, že mě políbil na tvář.

V co jsem doufala? Že si zahraji na Sněhurku? Že přijde krásný princ, políbí mě a bude to! „Dobrý den, Elso, jsem ten a ten, a tak dále, probudil jsem tě, pojď, vezmeme se.“

Kdybych tomu věřila, pocítila bych teď kruté zklamání, protože nic takového se nestalo. Skutečnost je mnohem banálnější. Shrnuła bych to spíš následovně: „Jsem chlapík, co si spletl pokoj (alespoň si to myslím, jinak nevidím důvod, proč by se tu zčistajasna objevil), a tábořím tu, než přestane ten slejvák“ (který jsem začala vnímat jen před chvílkou). Navíc chlapík, jehož dech se už prohloubil, podotýkám.

Jsem zvědavá. Zvědavost není chemická záležitost, ještě si pamatuji, co to je. Takže jsem zvědavá, kdo to

sedí na židli vedle mě. Nemám, jak to zjistit, a tak mi nezbývá než si ho představovat. Ale rychle toho nechám. Až dodneška vcházel do tohoto pokoje kromě lékařů, sester a uklízečky jenom lidé, které znám. Mohla jsem si třeba představovat, co mají na sobě, ale tím to končilo. Teď jsem v úzkých, jeho hlas je jediná náповěda, kterou mám k dispozici.

Ten hlas mi je vlastně spíš příjemný. Je to změna. První nový hlas po šesti týdnech. Myslím si, že by se mi líbil, i kdyby byl chraplavý či fádňí. Sestřiní muži nikdy nemluví, jediné, co u nich případně vnímám, je výměna slin se sestrou. Nebo zůstávají na chodbě. Avšak tento nový hlas má skutečně neobvyklé zabarvení, má v sobě nenucenost a nadšení zároveň.

Jeho návštěva mi umožnila snáze si ověřit dnešní datum.

Je to tedy opravdu už pět měsíců, co jsem tady, a podle všeho mám dnes narozeniny.

Překvapuje mě jen jedna věc, totiž proč mi nepopřála sestra. Možná si myslela, že to stejně k ničemu není. Anebo jednoduše zapomněla. Chtěla bych jí to mít za zlé, ale nemůžu. I když třicítka, to se přece slaví, nebo ne?

Ten člověk vedle na židli se hýbe. Slyším šustění látky a rozeznávám zvuk svlékání svetru. Slyším, jak nejdříve zadržívá dech, když si ho přetahuje přes hlavu, pak jak přerušovaně dýchá, když se svléká z rukávů a vysvobozuje hrudník. Slyším, jak ten svetr někam pokládá, pak znovu zaslechnu jeho pravidelný dech.

Jsem napjatá. Nebo se mi alespoň líbí představovat si, že jsem napjatá. Všechny části mé osoby, které jsou aktivní, přesněji řečeno jen můj sluch, se soustředí na

tu novou situaci, jako kdyby to bylo záchranné lano. A tak poslouchám, poslouchám, poslouchám. A pomalu si v hlavě kreslím jeho obraz.

Dech má klidný. Musel usnout. Bubnování dešťových kapek na okno je jemné a já dokážu rozeznat zvuk, jak se jeho tričko tře o plast židle. Nebude při těle, to by dýchal jinak. Snažím se ho porovnat s lidmi, které znám, ale obvykle neposloucháme, jak kdo dýchá. Někdy jsem to dělávala se svými bývalými, když jsem se s nimi probouzela. Někteří z nich říkali, že to je směšné, a s těmi to obvykle nemělo dlouhého trvání. Vzpomínám si na jednoho chláпка, který dýchal natřikrát. Chtělo se mi tehdy smát, ale zadržela jsem to, abych ho neprobudila. Ani s ním mi to dlouho nevydrželo.

Mé milostné historky jsou spíš chaotické. Co do počtu a pravidelnosti je jich mnohem méně, když to porovnáím se sestrou. Napočítám jich zhruba deset, pokud si dobře vzpomínám. Některé z nich byly krátké, jiné delší. Teď zrovna žádný vztah nemám. Je to tak lepší, protože si nedovedu představit reakci mého potenciálního přítele na mé kóma. Nechal by mě už na začátku? Čekal by na mě? Šel by ve svém životě dál beze mě, aniž by mi to řekl? Poslechl by lékaře a přišel by mi říct, že je mezi námi konec? Nebylo by to pro něj nic těžkého, protože by byl přesvědčený, že nic neslyším. A měl by pravdu prvních čtrnáct týdnů, které jsem strávila v kómatu.

Takže jsem sama a jsem za to ráda. Už tak je dost náročné poslouchat mámu, jak brečí pokaždé, když za mnou přijde. Nemám nejmenší chuť zažívat to ještě s někým dalším.